

Disertace Petra Jandejska analyzuje christologie tří současných jezuitských teologů, Jacquese Dupuise, Rogera Haigha a Jona Sobrina, které z hlediska jejich metody charakterizuje jako „teologie zdola“, tedy teologie epistemologicky postupující od lidské, konkrétně dějinně zakotvené zkušenosti směrem k jejímu zjevujícímu se zdroji a dárci. Ve světle skutečnosti, že všechny tři christologie byly za pontifikátů Jana Pavla II. a Benedikta XVI. podrobeny kritice Kongregace pro nauku víry, si disertace klade otázku, v čem a proč jsou tyto christologie inovativní, kde jsou jejich slabé stránky, a v čem představují potřebné doplnění těch typů christologie, které můžeme označit metodologicky za „teologie shora“, tedy teologie vycházející „od Boha“, z Božího zjevení, které je člověku dáno a které žádá lidské přijetí a poslušnost. „Teologii shora“ reprezentuje v disertaci zejména dílo Josepha Ratzingera. Práce identifikuje společné zdroje zkoumaných christologií. Ty nachází v ignaciánské spiritualitě, zvláště v jejím důrazu na zkušenostní poznání, které, podle Ignáce, jako jediné lidskou duši nasycuje. Ukáže, že ignaciánská spiritualita v díle sledovaných teologů působí samostatně, i skrze teologickou reflexi Karla Rahnera. Zkušenost z misí pak představuje další zdroj zkoumaných christologií. Podle závěrů disertace představují tři zkoumané christologie legitimní, jakkoli dílčí, interpretace Druhého vatikánského koncilu, zejména Pastorální konstituce Gaudium et Spes. „Teologie zdola“ nenahrazuje „teologii shora“, která je v jistém smyslu vždy konstitutivní, ale umožňuje dostat se k pravdám víry tak, že neobchází člověka a společnost v jejich dějinné realitě.